

De hoop van de opstanding

De hoop der eeuwen

De opstanding (niet de dood!) is altijd de hoop van Gods volk geweest. Deze hoop was gebaseerd op de belofte van God:

"Ik zal hen verlossen uit de macht van het graf. Ik zal hen vrijkopen uit de dood. Dood, waar zijn uw pestziekten? Graf, waar is uw verderf? Berouw verbergt zich voor Mijn ogen!" (Hosea 13:14).

Die hoop wordt duidelijk verwoord door Job:

"Ik weet echter: mijn Verlosser leeft, en Hij zal ten laatste over het stof opstaan. En als zij na mijn huid dit doorknaagd hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen. Ik zelf zal Hem aanschouwen, en mijn ogen zullen Hem zien, niet een vreemde; mijn nieren bezwijken van verlangen in mijn binnenste" (Job 19:25-27).

Paulus bevestigt dat er zonder de opstanding geen hoop zou zijn:

"En als Christus niet is opgewekt, is uw geloof zinloos; u bent dan nog in uw zonden. Dan zijn ook zij die in Christus ontslapen zijn, verloren. Als wij alleen voor dit leven op Christus onze hoop gevestigd hebben, zijn wij de meest beklagenswaardige van alle mensen" (1 Korintiërs 15:17-19).

Paulus wijdt zelfs zijn langste hoofdstuk aan dit belangrijke onderwerp van de opstanding (1 Korintiërs 15).

De noodzaak van opstanding

De reden dat de waarheid van de opstanding zo belangrijk is, is dat de mens bestemd is voor de dood.

"En zoals het voor de mensen beschikt is, dat zij eenmaal moeten sterven..." (Hebreeën 9:27).

"Want het loon van de zonde is de dood..." (Romeinen 6:23).

De mens werd aan de dood onderworpen door Adam.

"Daarom, zoals door één mens de zonde in de wereld is gekomen en door de zonde de dood, en zo de dood over alle mensen is gekomen, in wie allen gezondigd hebben" (Romeinen 5:12).

"Want omdat de dood er is door een mens, is ook de opstanding van de doden er door een Mens. Want zoals allen in Adam sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden" (1 Korintiërs 15:21,22).

De toestand van de dood

De dood is eenvoudig – het is het einde van het leven. In de Schrift zijn de doden dood, en daarom staan ze altijd in contrast met de levenden.

In de dood is er geen lof voor de Heer

“Halleluja! Mijn ziel, loof de HEERE. Ik zal de HEERE loven in mijn leven, ik zal voor mijn God psalmen zingen zolang ik er nog ben” (Psalm 146:1,2).

“De doden zullen de HEERE niet prijzen, evenmin al wie in de stilte neergedaald zijn” (Psalm 115:17).

In de dood verlaat de geest (of de adem) de mens

"...Zijn geest gaat uit hem weg..." (Psalm 146:4).

"...Neemt U hun adem weg, zij geven de geest..." (Psalm 104:29).

Als de mens sterft, keert hij terug naar de aarde

"...Hij keert terug tot zijn aardbodem..." (Psalm 146:4)

"...zij geven de geest en keren terug tot hun stof." (Psalm 104:29).

"... het stof keert terug naar de aarde, zoals het was..." (Prediker 12:7).

In de dood vergaan de gedachten van de mens

"...op die dag vergaan zijn plannen" (Psalm 146:4)

In de dood weet de mens niets

"Want de levenden weten dat zij sterven zullen, maar de doden weten helemaal niets." (Prediker 9:5).

"Alles wat uw hand vindt om te doen, doe dat naar uw vermogen; want er is geen werk, geen overleg, geen kennis of wijsheid in het graf, waar u naartoe gaat" (Prediker 9:10).

In de dood is de mens stil

"De doden zullen de HEERE niet prijzen, evenmin al wie in de stilte neergedaald zijn" (Psalm 115:17).

Gods remedie tegen de dood

Gods remedie tegen de dood is ook eenvoudig: de opstanding van de doden!

De mens spreekt over de dood als over een vriend, maar God spreekt over de dood als over een vijand!

“Want Hij moet Koning zijn, totdat Hij alle vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd. De laatste vijand die tenietgedaan wordt, is de dood” (1 Korintiërs 15:25,26).

God zal de dood vernietigen in de opstanding!

“Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden en is de Eersteling geworden van hen die ontslapen zijn. Want omdat de dood er is door een mens, is ook de opstanding van de doden er door een Mens. Want zoals allen in Adam sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Ieder echter in zijn eigen orde: Christus als Eersteling, daarna wie van Christus zijn, bij Zijn komst. Daarna komt het einde, wanneer Hij het koningschap aan God en de Vader heeft overgegeven, wanneer Hij alle heerschappij en alle macht en kracht heeft tenietgedaan” (1 Korintiërs 15:20-24).

De dood vergelijkbaar met slaap

In de Schrift wordt de dood vergeleken met slapen.

"Lazarus, onze vriend, slaapt... Toen zei Jezus dan openlijk tegen hen: Lazarus is gestorven" (Johannes 11:11, 14).

"...anders ontslaap ik *in* de dood" (Psalm 13:4).

"...Want nu zal ik in het stof liggen. U zult mij ernstig zoeken, maar ik zal er niet *meer* zijn" (Job 7:21).

"Waarom ben ik niet... gestorven ... Want *dan* zou ik nu neerliggen en stil zijn; ik zou slapen, dan zou ik rust hebben..." (Job 3:11-13).

"...hen die slapen in het stof van de aarde..." (Daniël 12:2).

"En terwijl hij op de knieën viel, riep hij met luide stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En toen Hij dat gezegd had, ontsliep hij (= viel hij in slaap)" (Handelingen 7:60).

"Immers, David is ontslapen nadat hij in zijn tijd het raadsbesluit van God uitgediend had, en hij is bij zijn vaderen gelegd en heeft wel ontbinding gezien" (Handelingen 13:36).

"...ook... hen, die in Jezus ontslapen zijn..." (1 Thessalonicenzen 4:14).

Opstanding vergelijkbaar met ontwaken

Daarentegen wordt de opstanding in de Schrift vergeleken met het ontwaken uit een slaap.

"Ik echter zal in gerechtigheid Uw aangezicht aanschouwen; ik zal, wanneer ik ontwaak, verzadigd worden met Uw beeld" (Psalm 17:15).

"En velen van hen die slapen in het stof van de aarde, zullen ontwaken..." (Daniël 12:2).

Zijn de doden dood of levend?

De Schriften zeggen dat de doden niet levend zijn.

"Maar de overigen van de doden **werden niet weer levend**, totdat de duizend jaar tot een einde gekomen waren. Dit is de eerste opstanding" (Openbaring 20:5).

Is er leven na de dood?

Ja! In de opstanding!

Er is geen leven in de dood, maar leven na de dood! Wanneer Christus onze laatste vijand, de dood, verslaat, zullen wij worden opgewekt. Christus' eigen opstanding is onze zekerheid van leven na de dood.

“En als Christus niet is opgewekt, is uw geloof zinloos; u bent dan nog in uw zonden. Dan zijn ook zij die in Christus ontslapen zijn, verloren. Als wij alleen voor dit leven op Christus onze hoop gevestigd hebben, zijn wij de meest beklagenswaardige van alle mensen. Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden en is de Eersteling geworden van hen die ontslapen zijn. Want omdat de dood er is door een mens, is ook de opstanding van de doden er door een Mens. Want zoals allen in Adam sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden. Ieder echter in zijn eigen orde: Christus als Eersteling, daarna wie van Christus zijn, bij Zijn komst. Daarna komt het einde, wanneer Hij het koningschap aan God en de Vader heeft overgegeven, wanneer Hij alle heerschappij en alle macht en kracht heeft tenietgedaan. Want Hij moet Koning zijn, totdat Hij alle vijanden onder Zijn voeten heeft gelegd. De laatste vijand die tenietgedaan wordt, is de dood” (1 Korinthiërs 15:17-26).

[Clyde L. Pilkington, *The Hope of the Resurrection*, Document gepubliceerd op www.studyshelf.com, door ons in het Nederlands vertaald]